

Arrest

nr. 66 229 van 5 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 6 januari 2011, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissingen van 25 mei 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

1.3. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van A.L.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Bujanoc (Zuid-Servië) en hebt u de Servische nationaliteit. Toen u vijftien was werd u geslagen door Serviërs in burgerkledij. In de lente van 2001 werd u door Servische militaire troepen, u weet niet om welke eenheid het ging, aangehouden in het centrum van Bujanoc en werd u gevraagd uw identiteitskaart te tonen. U had uw identiteitskaart niet bij

en u werd vervolgens zwaar geslagen door zes Servische militairen. U verloor het bewustzijn en was zwaar gewond: enkele ribben waren gebroken en uw hals, knie en rechterarm waren verwond. U werd thuis door uw moeder verzorgd. In 2004 startte u een winkel waarin u vooral textiel verkocht. In 2004 ging u ook voor het eerst naar een arts voor de gezondheidsproblemen die u nog steeds ondervond omwille van de slagen. U bezocht de polikliniek van Bujanoc en werd er doorverwezen naar specialisten. U werd behandeld met injecties, vitamines en kalmeermiddelen. De behandeling hielp niet. U meldde dit aan de artsen maar zij zeiden dat het vanzelf zou overgaan en dat u de pijn moest verdragen. In het busstation in Bujanoc ontmoette u een arts die in een privé-ziekenhuis in Kosovo werkte. Toen u hem uw problemen en behandeling uiteenzette, zei deze u dat u moest stoppen met de injecties want dat deze veel te zwaar waren. U denkt dat de Servische artsen met u geëxperimenteerd hebben. Toen u vroeg om een algemene scan te laten uitvoeren werd u gezegd dat de procedures om dit te bekomen te ingewikkeld waren. U stopte zelf met de behandelingen in 2007 omdat u totaal geen verbetering zag. In 2008 moest u uw winkel sluiten na een diefstal en nadat een inspectie vastgesteld had dat uw winkel legaal niet in orde was. U lijdt ook aan een trauma omwille van de mishandelingen door de Servische militaire troepen. U bezocht hiervoor nooit een arts in Servië. In 2010 solliciteerde u voor een job bij de douane. Er waren acht vacante plaatsen voor mensen met uw profiel. Alle jobs gingen naar Serviërs. U ging in 2010 eveneens solliciteren bij een parking maar de dag van het sollicitatiegesprek waren er al andere mensen in dienst genomen. Op 18 december 2010 verliet u Servië. Vanuit Pristina nam u het vliegtuig naar Hannover (Duitsland). Daar bleef u logeren bij een vriend en reisde u ten slotte naar België. U vroeg asiel aan op 6 januari 2011. U heeft nog steeds pijn aan uw gewrichten en aan uw knie en u hebt ook last van slapeloosheid. U raadpleegde hiervoor de arts van het opvangcentrum die u echter ook niet goed geholpen heeft. U bezocht hier in België één maal een neuropsychiater voor uw psychisch trauma. U bent in het bezit van uw Servisch paspoort, afgegeven op 2 maart 2009, uw Servisch rijbewijs afgegeven op 20 december 2002, een Servische medische afsprakenkaart waarop afspraken in 2006 genoteerd staan, meerdere onleesbare Servische medische attesten afgegeven in 2005 en 2006, uitslagen van laboratoriumonderzoeken in Servië in 2005 en een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties ingevuld op 8 maart 2011 door Herman Glorieux, neuropsychiater.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u dat u in de lente van 2001 zwaar werd mishandeld door Servische militaire troepen bij een identiteitscontrole. U weet niet om welke eenheid het ging (CGVS, p. 8-9). Het door u aangehaalde probleem met de Servische militaire troepen betreft echter een eenmalig incident dat kadert binnen de algemene precaire situatie voor de etnische Albanezen in Preshevë en omliggende gemeenten ten tijde van het gewapend conflict in de periode 2000 tot mei 2001. Bovenvermeld voorval dateert bovendien van tien jaar geleden. Sindsdien had u geen dergelijke problemen meer en u verklaarde nooit enige andere problemen met de Servische autoriteiten te hebben gekend (CGVS, p. 11 en 20). U verklaarde bovendien zelf dat de situatie sindsdien verbeterd is en dat het in uw regio veel rustiger is geworden (CGVS, p. 11). U wijt uw laattijdig vertrek aan het feit dat u vroeger, voor de afschaffing van de visumplicht, uw land niet kon verlaten zonder visum (CGVS, p. 19). Deze afschaffing gebeurde in december 2009 terwijl uw vertrek pas een jaar later plaatsvond. Uw houding terzake getuigt dan ook van weinig haast en is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In dit verband dient tevens vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de regio Zuid- Servië te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over

(het algemeen functioneren van) deze Servische militaire eenheid niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, hetgeen bij u niet het geval is.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw fysieke gezondheidsproblemen (pijnen aan uw gewrichten, uw hals en uw knie) veroorzaakt werden door slagen en verwondingen toegebracht door de Servische autoriteiten in de lente van 2001. U legde weliswaar een aantal medische attesten neer maar deze werden allen afgeleverd in de periode 2004/2006. Van de oorzaak van uw medische problemen wordt in deze attesten nergens melding gemaakt. Hoewel een gedeelte van de door u neergelegde medische attesten niet leesbaar is, is het duidelijk dat er nergens uit blijkt dat uw klachten zouden veroorzaakt zijn door verwondingen die dateren van het jaar 2001. Gevraagd waarom u pas in 2004 voor de eerste keer een arts raadpleegde n.a.v. uw verwondingen antwoordde u dat dit voordien niet mogelijk was. Volgens u was de situatie in uw regio voordien te onrustig. Deze algemene situatie zou volgens u pas in 2004 gekalmeerd zijn met de oprichting van de multi-etnische politie. Bovenstaande kan echter niet als aannemelijke uitleg aanvaard worden gezien uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd) blijkt dat de veiligheidssituatie in 2001 reeds onder controle was. In datzelfde jaar werd ook de multi-etnische politie opgericht. Bovendien beschikt u evenmin over een medisch attest afgeleverd in België dat enige duidelijkheid zou kunnen brengen over uw fysieke problemen en de mogelijke oorzaak ervan. Hoewel u ernstige gezondheidsproblemen zou hebben, veel pijn zou lijden en zware medicatie nam slaagde u er toch in om in Servië normaal te functioneren (CGVS, p. 11, 12, 13 en 16). Zo baatte u van 2004 tot 2008 uw eigen handelszaak uit en nadien zocht u naar eigen zeggen actief naar een job. Daarnaast werkte u op onregelmatige basis als arbeider (CGVS, p. 4, 5 en 9). Uit niets blijkt dan ook dat de door u hierboven geschetste medische problemen enig verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U haalde weliswaar aan dat u als etnische Albanees omwille van bovenvermelde medische problemen onvoldoende en niet op gepaste wijze werd behandeld (CGVS, p. 9, 11,15). Bij uw beweringen omtrent deze vermeende discriminatie dienen echter een aantal kanttekeningen gemaakt te worden. Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde medische attesten blijkt namelijk dat u wel degelijk in de mogelijkheid was u medisch te laten behandelen. U beweert dat de medicatie die u kreeg niet hielp (CGVS, p. 14, 15). Uit uw verklaringen blijkt echter dat artsen u verschillende medicatie hebben voorgeschreven (CGVS, p. 14 en 17) en bijgevolg wel degelijk verscheidene pogingen ondernamen om u te genezen. U verklaart ook dat u moest betalen om een voorschrift te kunnen verkrijgen (CGVS, p. 15, 16). Het is evenwel niet abnormaal dat artsen betaald worden voor een consultatie. U beweert ook dat de injecties die u kreeg tegen de pijn veel te zwaar voor u waren (CGVS, p. 11-12). U baseert deze uitspraak echter louter op wat een Kosovaarse arts die u tegenkwam in een busstation u vertelde. Deze arts maakte deze conclusie echter zonder u te hebben onderzocht (CGVS, p. 16-17). Bovendien meldde u niet aan uw eigen arts dat een andere arts zich vragen stelde bij uw behandeling, u stopte gewoon uit zichzelf met de behandeling en nam uiteindelijk uit eigen wil geen enkel geneesmiddel meer (CGVS, p. 13). Hoewel u gevraagd hebt om een algemene scan te laten uitvoeren verwezen artsen u hiervoor niet door (CGVS, p. 15, 17). De enige reden waarom u echter een scan wilde laten uitvoeren was omdat u zelf vond dat dit nodig was. Het is echter normaal dat de verschillende stappen van een behandeling door de artsen worden bepaald en niet door u zelf. Uit de door u neergelegde medische documenten blijkt dat u in de periode 2005 – 2006 meermaals medische onderzoeken en behandelingen onderging. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat u in Servië een beperkte toegang had tot medische zorgverlening, noch dat u er een verkeerde behandeling zou hebben ondergaan.

Verder verklaarde u dat u ook aan een psychisch trauma lijdt omwille van de slagen die u kreeg van de Servische militaire troepen en omwille van het conflict tussen Serviërs en Albanezen in 2001 in uw regio (CGVS, p.12). Ter staving hiervan legde u een medische vragenlijst neer bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en ingevuld door neuropsychiater Herman Glorieux uit Tiegem, West-Vlaanderen. Er dient echter opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien beperkt uw behandeling in België zich tot één bezoek aan een neuropsychiater van wie u zich de naam niet meer herinnert (CGVS, p. 12). Dat een complexe diagnose als PTSD gesteld kan worden op basis van één consultatie is niet aannemelijk. Bovendien heeft u in Servië nooit een arts geraadpleegd nav uw

psychische problemen (CGVS, p. 5). Nochtans liet u zich er wel behandelen voor uw fysieke medische problemen (CGVS, p. 5). U verklaarde dat het niet evident was om een geschikte arts te vinden en verwees naar het feit dat u niet tevreden was over de behandeling van uw fysieke problemen hetgeen bezwaarlijk als uitleg kan aanvaard worden voor uw nalaten (CGVS, p. 13). In voornoemde medische vragenlijst stelt dokter Glorieux dat zwaarbewapende Servische militairen uw woning binnendrongen en uw ouders mishandelden. Op het Commissariaat-generaal maakte u daar echter geen enkele melding van. Bevreemdend is ook dat u helemaal naar Tiegem in de provincie West-Vlaanderen reisde om uw medische vragenlijst te laten invullen terwijl uit uw administratief dossier blijkt dat u in België momenteel verblijft in een opvangcentrum in Louveigné (provincie Luik) en dat u daarvoor logeerde in het opvangcentrum in Houthalen (provincie Limburg). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde beweerde psychische problematiek ernstig op de helling gezet.

Ten slotte verklaarde u dat u als etnische Albanees gediscrimineerd werd op de arbeidsmarkt (CGVS, p. 9, 18-19). Toen u in 2010 solliciteerde voor een job bij de douane gingen alle plaatsen naar Serviërs. U verklaarde echter zelf dat er 3000 kandidaten voor de acht vacante plaatsen waren (CGVS, p.18). Er kan dus niet zomaar vanuit gegaan worden dat u de job niet kreeg omwille van uw etnie. Het feit dat iemand niet weerhouden wordt voor een vacature kan ook te wijten zijn aan andere factoren zoals opleiding, ervaring of motivatie. U vermoedde echter dat de lijst met geschikte kandidaten reeds op voorhand ingevuld was (CGVS, p. 18). U meldde dit voorval echter niet aan lokale media of lokale politici die deze eventuele vorm van corruptie zouden kunnen onderzoeken en aan de kaak zouden kunnen stellen (CGVS, p. 18). U zei dat men zich niet ging bezighouden met een dergelijk voorval. Deze verklaring voor uw nalaten is echter louter hypothetisch en volstaat dan ook niet. Er kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij in zijn land van herkomst alle redelijke middelen uitput om hulp voor de door hem aangehaalde problemen te verkrijgen alvorens een beroep op internationale hulp en bescherming te doen. U werd ook bij een andere sollicitatie bij een parking niet weerhouden. De dag van uw gesprek werden al mensen aangenomen (CGVS, p. 18). U brengt echter geen elementen aan die doen vermoeden dat de aanwervingen hierbij niet eerlijk verlopen zijn. In het kader van de asielaanvraag van uw partner I. M. (O.V. 6.748.620) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Uw paspoort en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan. De door u voorgelegde medische attesten uit Servië en het medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van I.M.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Bujanoc (Zuid-Servië) en bent u in het bezit van de Servische nationaliteit. U bent in 2008 traditioneel getrouwd met L. A. (O.V. 6.748.611). U kende zelf geen persoonlijke problemen in Servië maar uw man werd in 2001 geslagen door Servische militairen. Hij heeft hierdoor nog steeds gezondheidsproblemen. Uw man ondervond ook problemen in zijn zoektocht naar werk. Op 18 december 2010 verliet u Servië. U ging naar Prishtinë en nam er het vliegtuig naar Hannover (Duitsland). Daar logeerde u bij een vriend van uw man en reisde u ten slotte naar België. U vroeg asiel aan op 6 januari 2011. U bent in het bezit van uw Servisch paspoort afgegeven op 3 december 2010 en het Servische paspoort van uw dochter E. afgegeven op 2 december 2010.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, A. L. (O.V. 6.748.611). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u dat u in de lente van 2001 zwaar werd mishandeld door Servische militaire troepen bij een identiteitscontrole. U weet niet om welke eenheid het ging (CGVS, p. 8-9). Het door u

aangehaalde probleem met de Servische militaire troepen betreft echter een eenmalig incident dat kadert binnen de algemene precaire situatie voor de etnische Albanese in Preshevë en omliggende gemeenten ten tijde van het gewapend conflict in de periode 2000 tot mei 2001. Bovenvermeld voorval dateert bovendien van tien jaar geleden. Sindsdien had u geen dergelijke problemen meer en u verklaarde nooit enige andere problemen met de Servische autoriteiten te hebben gekend (CGVS, p. 11 en 20). U verklaarde bovendien zelf dat de situatie sindsdien verbeterd is en dat het in uw regio veel rustiger is geworden (CGVS, p. 11). U wijt uw laatsttijdig vertrek aan het feit dat u vroeger, voor de afschaffing van de visumplicht, uw land niet kon verlaten zonder visum (CGVS, p. 19). Deze afschaffing gebeurde in december 2009 terwijl uw vertrek pas een jaar later plaatsvond. Uw houding terzake getuigt dan ook van weinig haast en is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In dit verband dient tevens vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de regio Zuid-Servië te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze Servische militaire eenheid niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, hetgeen bij u niet het geval is.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw fysieke gezondheidsproblemen (pijnen aan uw gewrichten, uw hals en uw knie) veroorzaakt werden door slagen en verwondingen toegebracht door de Servische autoriteiten in de lente van 2001. U legde weliswaar een aantal medische attesten neer maar deze werden allen afgeleverd in de periode 2004/2006. Van de oorzaak van uw medische problemen wordt in deze attesten nergens melding gemaakt. Hoewel een gedeelte van de door u neergelegde medische attesten niet leesbaar is, is het duidelijk dat er nergens uit blijkt dat uw klachten zouden veroorzaakt zijn door verwondingen die dateren van het jaar 2001.

Gevraagd waarom u pas in 2004 voor de eerste keer een arts raadpleegde n.a.v. uw verwondingen antwoordde u dat dit voordien niet mogelijk was. Volgens u was de situatie in uw regio voordien te onrustig. Deze algemene situatie zou volgens u pas in 2004 gekalmeerd zijn met de oprichting van de multi-etnische politie. Bovenstaande kan echter niet als aannemelijke uitleg aanvaard worden gezien uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd) blijkt dat de veiligheidssituatie in 2001 reeds onder controle was. In datzelfde jaar werd ook de multi-etnische politie opgericht. Bovendien beschikt u evenmin over een medisch attest afgeleverd in België dat enige duidelijkheid zou kunnen brengen over uw fysieke problemen en de mogelijke oorzaak ervan. Hoewel u ernstige gezondheidsproblemen zou hebben, veel pijn zou lijden en zware medicatie nam slaagde u er toch in om in Servië normaal te functioneren (CGVS, p. 11, 12, 13 en 16). Zo baatte u van 2004 tot 2008 uw eigen handelszaak uit en nadien zocht u naar eigen zeggen actief naar een job. Daarnaast werkte u op onregelmatige basis als arbeider (CGVS, p. 4, 5 en 9). Uit niets blijkt dan ook dat de door u hierboven geschetste medische problemen enig verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U haalde weliswaar aan dat u als etnische Albanese omwille van bovenvermelde medische problemen onvoldoende en niet op gepaste wijze werd behandeld (CGVS, p. 9, 11, 15). Bij uw beweringen omtrent deze vermeende discriminatie dienen echter een aantal kanttekeningen gemaakt te worden. Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde medische attesten blijkt namelijk dat u wel degelijk in de mogelijkheid was u medisch te laten behandelen. U beweert dat de medicatie die u kreeg niet hielp (CGVS, p. 14, 15). Uit uw verklaringen blijkt echter dat artsen u verschillende medicatie hebben voorgeschreven (CGVS, p. 14 en 17) en bijgevolg wel degelijk verscheidene pogingen ondernamen om

u te genezen. U verklaart ook dat u moest betalen om een voorschrift te kunnen verkrijgen (CGVS, p. 15, 16). Het is evenwel niet abnormaal dat artsen betaald worden voor een consultatie. U beweert ook dat de injecties die u kreeg tegen de pijn veel te zwaar voor u waren (CGVS, p. 11-12). U baseert deze uitspraak echter louter op wat een Kosovaarse arts die u tegenkwam in een busstation u vertelde. Deze arts maakte deze conclusie echter zonder u te hebben onderzocht (CGVS, p. 16-17). Bovendien meldde u niet aan uw eigen arts dat een andere arts zich vragen stelde bij uw behandeling, u stopte gewoon uit zichzelf met de behandeling en nam uiteindelijk uit eigen wil geen enkel geneesmiddel meer (CGVS, p. 13). Hoewel u gevraagd hebt om een algemene scan te laten uitvoeren verwezen artsen u hiervoor niet door (CGVS, p. 15, 17). De enige reden waarom u echter een scan wilde laten uitvoeren was omdat u zelf vond dat dit nodig was. Het is echter normaal dat de verschillende stappen van een behandeling door de artsen worden bepaald en niet door u zelf. Uit de door u neergelegde medische documenten blijkt dat u in de periode 2005 – 2006 meermaals medische onderzoeken en behandelingen onderging. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat u in Servië een beperkte toegang had tot medische zorgverlening, noch dat u er een verkeerde behandeling zou hebben ondergaan. Verder verklaarde u dat u ook aan een psychisch trauma lijdt omwille van de slagen die u kreeg van de Servische militaire troepen en omwille van het conflict tussen Serviërs en Albanezen in 2001 in uw regio (CGVS, p.12). Ter staving hiervan legde u een medische vragenlijst neer bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en ingevuld door neuropsychiater Herman Glorieux uit Tiegem, West-Vlaanderen. Er dient echter opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien beperkt uw behandeling in België zich tot één bezoek aan een neuropsychiater van wie u zich de naam niet meer herinnert (CGVS, p. 12). Dat een complexe diagnose als PTSD gesteld kan worden op basis van één consultatie is niet aannemelijk. Bovendien heeft u in Servië nooit een arts geraadpleegd nav uw psychische problemen (CGVS, p. 5). Nochtans liet u zich er wel behandelen voor uw fysieke medische problemen (CGVS, p. 5). U verklaarde dat het niet evident was om een geschikte arts te vinden en verwees naar het feit dat u niet tevreden was over de behandeling van uw fysieke problemen hetgeen bezwaarlijk als uitleg kan aanvaard worden voor uw nalaten (CGVS, p. 13). In voornoemde medische vragenlijst stelt dokter Glorieux dat zwaarbewapende Servische militairen uw woning binnendrongen en uw ouders mishandelden. Op het Commissariaat-generaal maakte u daar echter geen enkele melding van. Bevreemdend is ook dat u helemaal naar Tiegem in de provincie West-Vlaanderen reisde om uw medische vragenlijst te laten invullen terwijl uit uw administratief dossier blijkt dat u in België momenteel verblijft in een opvangcentrum in Louveigné (provincie Luik) en dat u daarvoor logeerde in het opvangcentrum in Houthalen (provincie Limburg). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde beweerde psychische problematiek ernstig op de helling gezet. Ten slotte verklaarde u dat u als etnische Albanees gediscrimineerd werd op de arbeidsmarkt (CGVS, p. 9, 18-19). Toen u in 2010 solliciteerde voor een job bij de douane gingen alle plaatsen naar Serviërs. U verklaarde echter zelf dat er 3000 kandidaten voor de acht vacante plaatsen waren (CGVS, p.18). Er kan dus niet zomaar vanuit gegaan worden dat u de job niet kreeg omwille van uw etnie. Het feit dat iemand niet weerhouden wordt voor een vacature kan ook te wijten zijn aan andere factoren zoals opleiding, ervaring of motivatie. U vermoedde echter dat de lijst met geschikte kandidaten reeds op voorhand ingevuld was (CGVS, p. 18). U meldde dit voorval echter niet aan lokale media of lokale politici die deze eventuele vorm van corruptie zouden kunnen onderzoeken en aan de kaak zouden kunnen stellen (CGVS, p. 18). U zei dat men zich niet ging bezighouden met een dergelijk voorval. Deze verklaring voor uw nalaten is echter louter hypothetisch en volstaat dan ook niet. Er kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij in zijn land van herkomst alle redelijke middelen uitput om hulp voor de door hem aangehaalde problemen te verkrijgen alvorens een beroep op internationale hulp en bescherming te doen. U werd ook bij een andere sollicitatie bij een parking niet weerhouden. De dag van uw gesprek werden al mensen aangenomen (CGVS, p. 18). U brengt echter geen elementen aan die doen vermoeden dat de aanwervingen hierbij niet eerlijk verlopen zijn. In het kader van de asielaanvraag van uw partner I. M. (O.V. 6.748.620) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Uw paspoort en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan. De door u voorgelegde medische attesten uit Servië en het medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties werden hierboven reeds besproken. " Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan. Ook de identiteit en nationaliteit van uw dochter E. wordt niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekers zijn van oordeel dat de commissaris-generaal geenszins rekening heeft gehouden met de vaststelling dat in Zuid-Servië voor de etnische Albanezen de bescherming door de nationale autoriteiten niet gegarandeerd is. Verzoekers verwijzen hiervoor naar een citaat uit het rapport van de US Department of State "*Serbia Country Report on Human Rights Practices for 2010*" van 8 april 2011. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal geen recente informatie en/of rapporten te hebben aangehaald aangaande Servië anno 2011 en geen onderzoek te hebben uitgevoerd naar de mensenrechtensituatie van de etnische Albanezen in Zuid-Servië.

Verzoekers stellen dat ze in geval van terugkeer naar hun herkomstland een reëel risico op ernstige schade lopen waartegen geen bescherming gegarandeerd is door de lokale autoriteiten. Verzoekers zijn ook van oordeel dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de commissaris-generaal hun asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat ze in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt. Verzoekers onderwerpen de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

2.3. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat (i) het door eerste verzoeker aangehaalde probleem met de Servische militaire troepen een eenmalig incident betreft dat kadert binnen de algemene precaire situatie voor de etnische Albanezen in Preshevë en omliggende gemeenten ten tijde van het gewapend conflict in de periode 2000 tot mei 2001 en verzoekers verder nooit enige andere problemen hebben gekend met de Servische autoriteiten; (ii) de houding van eerste verzoeker getuigt van weinig haast en maar moeilijk in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; (iii) hoewel de verklaringen van verzoekers over (het algemeen functioneren van) de Servische paramilitaire politie-eenheid niet in tegenspraak zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan de situatie van verzoekers op zich geen aanleiding geven tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; (iv) eerste verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn fysieke gezondheidsproblemen veroorzaakt werden door slagen en verwondingen toegebracht door de Servische autoriteiten in de lente van 2001; (v) eerste verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij in Servië een beperkte toegang had tot medische zorgverlening, noch dat hij er een verkeerde behandeling zou hebben ondergaan om redenen die verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming; (vi) de geloofwaardigheid van de beweerde psychische problematiek van eerste verzoeker ernstig op de helling wordt gezet; (vii) eerste verzoeker tot slot niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn etnie niet in aanmerking kwam voor jobs. Deze motieven worden door de verzoeker geenszins weerlegd, noch wordt hiervoor een aannemelijke

verklaring gegeven zodat deze door de Raad worden overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voor de beoordeling van zijn medische problemen voor zover hier nog enig geloof kan worden gehecht dient verzoeker zich hoe dan ook te beroepen op de hiertoe geëigende procedure; meer bepaald dient hij een aanvraag van machtiging tot het verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers citeren uit het rapport van de 'U.S. Department of State' en verwijten de commissaris-generaal geen recente informatie rond Servië te hebben aangehaald en bovendien geen onderzoek naar de mensenrechtensituatie van de etnische Albanezen in Zuid-Servië te hebben gevoerd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de asielaanvragen van verzoekers wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele toestand van de etnische Albanezen in Zuid-Servië, en dit op basis van recente informatie (laatste update dateert van 15 maart 2011) over de situatie van de Albanezen in de Presevo-vallei van waar verzoekers afkomstig zijn en verbleven (administratief dossier, stuk 14).

Bovendien volstaat een verwijzing naar algemene rapporten niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. Met betrekking tot de tweede verzoekende partij kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot en dat zij geen eigen motieven inroept. De middelen in het verzoekschrift zijn dezelfde voor beide verzoekende partijen.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER